

IN DE SPIEGEL

Monique Velzeboer & Erma Rotteveel

BERT VAN DEN HOOGEN

Gehandicapte kinderen, fotografie, bijna 1 miljoen euro voor het Liliane Fonds en reizen naar ontwikkelingslanden vullen voor een groot deel het leven van Monique Velzeboer en Erma Rotteveel.

'We dagen elkaar steeds uit'

SPIEGELBEELD

Erma: „Ik zie in de spiegel een positief, druk bezet persoon die alles met passie doet. De drukte voel ik niet als druk. Zowel het werk voor mijn communicatiebureau als mijn inzet voor de Monique Velzeboer Foundation geeft me juist energie. Ik vind de foundation heel belangrijk en ik vind het mooi dat we dit mogen meemaken.”

Monique: „Dat geldt voor mij precies hetzelfde. Ik zie daarbij ook wel iemand die moe is. Doordat ik een handicap heb, kost alles mij meer moeite. Ik ben 's ochtends langer bezig om uiteindelijk aan het werk te gaan. Ik heb ook nog twee kinderen. Maar ik probeer met de energie die ik heb zoveel mogelijk te doen.”

HANDICAP

Monique: „Ik heb een dwarslaesie door een ongeluk tijdens het shorttracken in 1993. Daardoor zit ik in een rolstoel. Dat is zwaarder dan je zou denken. Voor mij is een dag in een rolstoel zitten hetzelfde als dat iemand een dag in een vliegtuig zit. Het kost me veel energie en dat beperkt mij ook in mijn creativiteit. Ik kan niet iedere dag met fotografie bezig zijn. Dat heeft ook een voordeel. Ik geniet van de vrije momenten. Ik kan mijn hoofd leeg maken voor de volgende fotografie-opdracht.”

We willen dat het verhaal van de kinderen goed wordt verteld

GEHANDICAPTE KINDEREN

Erma: „Gehandicapte kinderen in een ontwikkelingsland zijn de meeste kwetsbare mensen. Door hun handicap zijn ze uitgesloten van de maatschappij en hebben ze geen toekomst. Wij hebben gezien hoeveel goede revalidatie en scholing voor kinderen kan betekenen. Het maakt ze weer tot volwaardig mens. Als ze weer naar school gaan, zijn ze net zo gewoon als de andere kinderen.”

FOTO'S

Monique: „Het fotograferen van gehandicapte kinderen is mijzelf ook een spiegel voorhouden. Ik zie hoe positief en krachtig deze kinderen zijn ingesteld. Ondanks alles willen ze iets van hun leven maken. Dat zet mij ook aan het denken over mijn eigen situatie. Als deze kinderen zo positief zijn, dan moet ik ook niet zeuren.”

RESULTAAT

Erma: „We willen juist niet het ziele laten zien, maar het resultaat van de hulp. Op de foto's en in de verhalen die we maken staat niet

▲ Monique in de rolstoel houdt een spiegel vast met daarin het gezicht van Erma. FOTO MARLIES WESSELS

de handicap centraal, maar het kind als volwaardig mens. Daardoor kunnen we met onze fotoreis het verhaal van het Liliane Fonds anders vertellen.”

Monique: „Doordat ik zelf in een rolstoel zit, valt er een barrière weg. Tegelijk zien ze mij als westerling in een rolstoel. De verhalen worden gemaakt door interviews die Wieke Biesheuvel met kinderen en ouders maakt. Ze sprak bij de Masai in Kenia met een moeder. Die dacht dat een handicap alleen voorkwam bij de Masai. Zij wist niet dat het in de westerse wereld ook voorkwam.”

REIZEN

Erma: „We houden zelf van reizen, maar het is anders als we naar een

project gaan. Dan zijn we helemaal gefocust op de fotografie. Soms kom ik terug en zie ik bij een televisieprogramma hoe mooi het land is. Dat wil niet zeggen dat we alleen maar met de ellende bezig zijn en niet van het land en de nieuwe contacten genieten.”

Monique: „Met het schaatsen ging ik ook naar het buitenland. Dan zag ik het vliegveld, de schaatsbaan en het hotel. Dit is anders. Je beleeft de landen op een heel andere manier. Je komt heel dicht bij de mensen zelf en leert daardoor de maatschappij op een andere manier kennen dan wanneer je als toerist gaat.”

BEELD OF VERHAAL

Monique: „Ik wil een zo goed mo-

gelijk beeld geven van de kinderen.”

Erma: „Ik wil dat het verhaal van de kinderen goed wordt verteld, in tekst en beeld. Monique kijkt of het licht goed is en ik kijk of het verhaal in de foto klopt. Daar doen we allebei geen concessies in.”

SAMEN

Erma: „We kennen elkaar al sinds mijn zevende. We kennen elkaar door en door. Als we samen iets aangaan, weet ik dat ik met Monique er goed over heb nagedacht. Het maken van de kalender, naar de kinderen in ontwikkelingslanden gaan, was een avontuur op zich. Het was financieel een risico. Dat durfde ik aan, doordat ik er samen met Monique voor stond.

MONIQUE VELZEBOER

Geboren: 18 oktober 1969 in Oud Ade.
Opleiding: Vwo, Foto-academie.
Loopbaan: 1988: goud, zilver en brons Olympische Spelen shorttrack (demonstratiesport), sinds 2000 fotograaf, in 2003 Monique Velzeboer Foundation opgericht.
Privé: Ongehuwd, twee kinderen. Woont in Noordwijk.

ERMA ROTTEVEEL

Geboren: 5 februari 1971 in Rijpwetering.
Opleiding: Kunstacademie Willem de Kooning.
Loopbaan: 16 jaar eigenaar van Windkracht 10. In 2003 Monique Velzeboer Foundation opgericht.
Privé: Getrouwd, twee kinderen. Woont in Rijpwetering.

Monique kan met haar fotografie iets wat ik niet kan.”
Monique: „Erma vult mijn fotografie aan. Ze kan in een weekend een heel concept bedenken waar mijn fotografie goed in past. Dat komt door haar achtergrond met haar communicatiebureau en doordat we elkaar al zolang kennen. We dagen elkaar uit en stellen ons open voor anderzamen ideeën. Het maakt niet uit wie het idee heeft bedacht. We stellen ons allebei in dienst van de gezamenlijke doelstelling.”

KLEUR

Erma: „Kijk goed: wat is de favoriete kleur van Monique? Wit, wit en wit.”
Monique: „Ik werkte met fotografie altijd graag met zwart-wit, maar ontdekte bij de eerste kalender al dat kleur beter werkte. Zwart-wit zorgt voor meer afstand en dat wilden we niet. Het zou ook zonde zijn als we dat Afrikaanse licht niet zouden benutten. In de loop der jaren zit ook een ontwikkeling in de sfeer van de foto's. De eerste series waren vooral vrolijk. Dat is steeds meer verschoven naar intensere foto's.”

EINDE KALENDERS

Monique: „Ja, we hebben besloten dat we stoppen met het maken van de kalenders. Maar het is niet helemaal definitief. We maken nooit plannen al te ver vooruit, dus misschien doen we er nog één.”
Erma: „We merken dat het maken van de kalenders ontzettend veel tijd en energie kost. Daardoor is er geen ruimte meer voor creativiteit. We hebben nog genoeg andere ideeën die we willen uitwerken. Dat kunnen nieuwe fotoconcepten zijn of projecten waardoor we mensen meer bij de projecten betrekken. Die zorgen waarschijnlijk voor meer resultaat.”